

Stockholm

Contents

Stockholm	1
1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Ngày Thứ Hai	3
3. Chương 3: Ngày Thứ Ba	5
4. Chương 4: Ngày Cuối Cùng (1)	8
5. Chương 4-2: Ngày Cuối Cùng (2)	14

Stockholm

Giới thiệu

Thể loại: Hiện Đại, Truyện Ngắn Editor : Mốc Độ dài: 4 Chương Cả câu chuyện minh chứng cho mọi người thấy ở đời có c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/stockholm>

1. Chương 1: Ngày Thứ Nhất

Gió đêm lạnh buốt từ bên kia cửa sổ thổi vào, đầu óc tôi mơ mơ màng màng, vì lạnh nên da gà gai ốc nhỏ xíu nổi lên rần rần khắp người, tôi xoa xoa cánh tay tỉnh giấc trong bóng tối.

Cửa sổ mở toang, rèm cửa bị gió đêm thổi bay phấp phới, giống như có ma quỷ ăn thịt người ẩn nấp đằng sau. Tôi loạng choạng đứng dậy trên sofa, đi đóng cửa sổ lại, rèm cửa không có gió thổi lập tức rủ xuống dán lên lưng tôi.

Ban đêm của thành phố này mờ mịt và mờ lung, giờ này mọi người đều đang say giấc nồng, chỉ còn lại mình tôi dựa người vào bệ cửa sổ ngắm ánh trăng bị sương khói quấn quanh.

Cơn buồn ngủ ập tới, tôi xoay người về phòng ngủ tiếp, bỗng nhiên nhớ ra, à, sao mình lại tỉnh giấc trên sofa nhỉ?

Tối qua mình ngủ trên giường cơ mà?

Đột nhiên cảm thấy cửa sổ sau lưng có hơi lạnh lùa vào, giống như bàn tay trắng bệch của một cô gái từ cõi chết nhẹ nhàng lướt qua cổ mình, tôi cứng ngắc đứng im tại chỗ không nhúc nhích nổi. Nhưng cũng nhanh chóng tự giải đáp thắc mắc, có lẽ do nửa đêm đi vệ sinh xong, buồn ngủ quá ngủ luôn trên sofa chăng?

Nhà trọ này chỉ có mình tôi ở, nếu không thì tại sao?

Tôi cố gắng kéo suy nghĩ của mình khỏi sự sợ hãi, tuyệt đối không để bản thân nghĩ tới bất kì bộ phim ma nào, nhưng càng nghĩ như vậy, những thước phim kinh dị đáng sợ càng nhảy vào đầu, là những con ma hình thù kì dị, người phụ nữ ở trong gương, những tên sát nhân biến thái...

Tôi rét run cầm cập, không dám quay đầu lại, bởi nếu theo như những cảnh tượng trong phim, khi quay đầu chắc chắn sẽ gặp một gương mặt thối rửa vụn vẹo với tròng mắt trống rỗng của một con ma nữ.

Tôi bước nhanh về phòng, đẩy cửa, một bóng người ngồi thu lu trên mặt đất, tôi giật mình, hét lên thất thanh.

“Á á á á á!!!” Lỗ chân lông trên người trong nháy mắt mở to hết cỡ, tôi sợ đến mức nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa hét.

Cái bóng đen xì đó uể oải nhúc nhích mấy cái trước mắt tôi, mang theo tiếng động như kim loại ma sát, tôi đã sợ sắp bình ra quần, run rẩy nhắm mắt sờ công tắc bên cạnh, “tách” một tiếng, ánh sáng rọi qua cả mí mắt, chờ hết hoa mắt, tôi mới thử mở mắt ra.

Đạp vào mắt là đôi giày thể thao Nike kiểu nam số lượng hạn chế dính đầy nước bẩn, đôi giày ấy rất to.

Tôi giật mình, vội vàng nhìn từ đôi giày lên, chiếc quần bò tôn lên đôi chân dài, ôm chặt lấy bờ mông chắc nịch, eo hõm lại do tư thế ngồi kỳ quặc trên đất, tiếp tục nhìn lên trên, khuôn mặt đàn ông đẹp trai cực kỳ hợp với thẩm mỹ của tôi.

Gương mặt này, tôi quen, đôi mắt tràn ngập sự phẫn nộ và ghen ghét này, tôi cũng quen.

Vệ Cảnh Minh.

Người đàn ông từ trước đến nay tôi chỉ dám ngưỡng mộ.

Nhưng anh đã từ chức để đi du lịch vòng quanh thế giới rồi mà? Sao lại xuất hiện trong phòng ngủ của tôi giờ này.

Hơn nữa...

Ánh mắt tôi đặt trên cổ anh, sợi dây xích màu bạc loé sáng, được nối với chiếc khuyên tròn kim loại cùng chất. Anh nằm ở đó như người mất sức lực, tuy nhìn tôi bằng vẻ vô cùng căm giận, nhưng từ nãy đến giờ, một câu cũng không nói.

“Anh...” Tôi luống cuống, “Sao anh lại ở đây?”

Sự kinh ngạc và hoảng hốt loé lên trong mắt anh, miệng hơi hé ra nhưng không nói gì cả.

Thấy tư thế của anh quá kỳ quặc, tôi vội vàng tới đỡ anh dậy, để anh ngồi dựa vào tường, thả lỏng cơ thể.

Đến gần nhìn, trong đôi mắt trước giờ luôn trong trẻo của anh nay đầy tơ máu, có lẽ đã thức trắng đêm.

Tôi kéo sợi xích ra, từng đoạn dây đi qua lòng bàn tay, cuối cùng mới phát hiện đầu cuối bên kia sau cổ anh là một cái khoá bấm, tôi thử kéo ra, nhưng ngoài tiếng xích lạnh lùng, cái khoá kia vẫn không động đậy.

Tôi đứng lên dùng sức hơn, tay kéo sợi xích, muốn nhờ tác dụng của lực để căng nó thành đường thẳng, nhưng vô ích, cái khoá bấm vẫn trơ trơ lì lợm, dây xích cũng vô cùng kiên cố. Tôi đành phải thả nó ra, sau đó đến gần cổ anh mở miệng xin lỗi.

Vệ Cảnh Minh tuyệt vọng nhắm mắt, tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng không quan tâm nhiều đến vậy, tay vuốt nhẹ chiếc khuyên tròn kim loại trên cổ anh, rộng khoảng một centimet, hơn nữa còn kề sát cổ, chắc chắn anh không dễ chịu chút nào, nhưng lại không thể mở ra.

Tôi nheo mắt tìm một vòng, cuối cùng tìm thấy một cái lỗ nhỏ, chỗ này trăm phần trăm là lỗ khoá!

“Vệ Cảnh Minh, chìa khoá đâu?” Tôi hỏi anh, hơi thở nóng hổi từ trong miệng phả lên cổ anh.

Anh ấp úng mấy tiếng, giọng nói quá nhỏ tôi hoàn toàn không nghe thấy, đành phải dí sát tai đến gần miệng anh, nhỏ giọng hỏi: “Ồ đâu vậy? Tôi không nghe thấy!”

Anh thều thào nhưng không nói chìa khoá ở đâu, chỉ chửi bới bằng giọng điệu gần như là thở gấp:

“La Man, con - mẹ - nhà - cô.” Anh nói.

2. Chương 2: Ngày Thứ Hai

Nhưng chỉ như vậy mà anh gần như dùng hết sức mình, cả người mềm nhũn như sợi bún dựa vào tường, không nói nổi thêm một chữ nào nữa.

“Anh sao vậy?” Tôi chau mày, vừa rồi sao lại mắng tôi?!

Tôi tìm bốn phía xung quanh, chẳng lẽ đây là trò đùa quái đản, mọi người đang trốn ở đâu đó? Hoặc đây là một chương trình ác ý, carema và người đều được giấu kín? Chìa khoá ở đâu rồi?

Tôi lật tung căn nhà bé tí này cũng không tìm thấy đồ vật và người khả nghi nào, đành phải quay người, rót một cốc nước ấm, ngồi xồm trước người anh.

“Vệ Cảnh Minh, anh uống chút nước trước đã.” Tôi đưa cốc nước đến gần mặt anh, anh mím chặt môi, thậm chí còn căm ghét nhắm chặt mắt.

“Được rồi,” Coi như tôi phí công, đặt cốc nước sang một bên, ngồi xếp bằng trên đất, “Sao anh lại ở đây? Anh ra nước ngoài rồi cơ mà?” Tôi không biết gì, nên đành hỏi anh.

Anh coi như tôi không tồn tại, nhắm mắt dựa vào tường ra vẻ nghỉ ngơi, nhưng như vậy sẽ rất lạnh đấy.

Tôi kéo sợi xích của anh một cái, anh cảnh giác mở to mắt nhìn tôi.

Tôi căng thẳng giống như tên trộm bị chủ nhà tóm được, co rúm lại: “Tôi vừa mới kéo thử dây xích này, hình như dài đến tận giường, anh ngủ như vậy không ổn chút nào, tôi dìu anh lên giường trước nhé, sau đó báo cảnh sát, được không?”

Anh hốt hoảng, sau đó nhìn tôi chòng chọc.

“Anh lại không chịu nói gì với tôi, nếu anh không nói được, thì tôi hỏi anh nháy mắt nhé, đồng ý thì nháy một cái, không đồng ý thì nháy hai cái.”

Anh do dự một lát, rồi nháy mắt một cái.

Tôi dìu anh, mới nhận ra tuy anh thoát nhìn có vẻ hơi gầy, nhưng có lẽ trên người anh đều là cơ bắp, dáng người lại khá cao, tôi dìu anh mà hoàn toàn không dìu nổi, cuối cùng cần răng nghiến lợi, hai tay vòng qua nách sau đó trực tiếp ôm chặt lấy anh, nửa kéo nửa lôi anh đến giường, chỉ cách hai mét mà tôi cảm thấy như kiệt sức, để anh tựa vào giường, cởi giày cho anh xong mới ôm nửa người anh lên.

Ngón tay anh hơi lạnh, tôi ngẫm nghĩ, sau đó đắp cái chăn sạch lên người anh.

Hành động này khiến anh giật nảy mình, ánh mắt mang theo sự dò xét.

“Trong này có tên sát nhân biến thái nào ư? Có phải chúng ta đã đắc tội với ai, hần quyết định một lần giải quyết gọn, chỉ cần chúng ta bước khỏi cửa là bị giết?” Tôi hỏi nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn.

Anh chần chờ mấy giây, nháy mắt hai cái.

Phút chốc tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ anh không cử động được, bị ai đó hạ thuốc ư?”

Nháy mắt một cái.

“Người đưa anh tới đây, chúng ta đều quen đúng không?”

Nháy mắt một cái.

“Có mấy người, bao nhiêu người anh chớp mắt bấy nhiêu cái.”

Nháy mắt một cái.

Một người? Vậy chắc chắn là một người đàn ông cao to vạm vỡ rồi, anh nặng như vậy, không phải đàn ông thì trói anh thế nào được. Nhưng tôi và anh ấy đều quen hần, người đàn ông lực lưỡng, tôi đảo trong đầu một lượt, không có mà.

“Là phụ nữ sao?” Tôi kinh ngạc hỏi anh.

Nháy mắt một cái.

Là phụ nữ thật?!!!

Sao có thể? Tôi nhìn anh với vẻ mặt khó tin, trong não bỗng xẹt qua một câu: Phụ nữ muốn phạm tội, IQ có thể cao bằng Einstein.

“Làm cùng công ty chúng ta sao?” Giọng nói tôi càng lúc càng căng thẳng.

Anh ngập ngừng, nháy mắt một cái.

Cùng một công ty? Phụ nữ? Đều quen tôi và anh ấy, hơn nữa còn biết tôi sống ở đâu, người phụ nữ này là ai?

“Cô ta, cô ta, cô ta ra ngoài rồi à?”

Anh ngừng lại rất lâu, rồi nháy mắt hai cái.

Gió lạnh trong xương cốt thổi tới bốn phía, trong chớp mắt tất cả da thịt, cơ bắp, nếp nhăn đều bị đông cứng.

Vừa rồi tôi đã đi kiểm tra, trong căn nhà này chỉ có hai người chúng tôi.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt một cái, sau đó mở to mắt hỏi anh một câu như đùa: “Anh đừng nói người phụ nữ trói anh đến nhà tôi là tôi nhé.”

Anh gục đầu xuống, giống như đã dùng hết sức lực của mình, những sợi tóc mềm mại trước trán đã che khuất ánh mắt của nhau.

Anh ngẩng đầu, nháy mắt một cái thật dứt khoát.

3. Chương 3: Ngày Thứ Ba

Là tôi ư?

Không thể nào!

Tim tôi đập loạn điên cuồng, máu lên não không đủ, choáng váng hoa mắt, trước mắt xuất hiện vô số chấm trắng, cơ thể mềm oặt đổ lên người anh.

Tối quá, yên tĩnh quá, vắng vẻ không một bóng người.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề kìm nén của mình, từng cái, từng cái...

Ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời nhưng rồi nhanh chóng thu hẹp lại thành một đường, sắc bén đâm xuyên qua giác mạc tôi.

“Ồ...” Tôi đỡ trán, muốn ngồi dậy, cách một tấm chăn xúc cảm dưới lòng bàn tay không hề giống nhau, là da thịt của một người đàn ông trưởng thành thường xuyên luyện tập thể dục.

Đối diện với đôi mắt hoang mang, tôi nhếch mép mỉm cười: “Chào buổi tối, anh Vệ.”

Đôi mắt như thủy tinh của anh ngừng động, chậm rãi phủ một lớp sương mù hoảng hốt nhưng sau đó sáng tỏ mọi việc.

Ai da, bó tay rồi, nhìn anh thế này rất “ngon miệng”.

Tôi nằm bò lên người anh dùng gò má cọ mấy cái: “Anh đừng hòng có suy nghĩ chạy trốn, không bằng nghỉ ngơi thoải mái đi, à, thuốc này có công hiệu thật đấy, em phải đánh giá năm sao cho cửa hàng đó mới được.”

Tôi đứng dậy, kéo chăn ra, bắt đầu cởi quần áo cho anh, chỉ để lại một cái quần đùi và một cái áo phông, sau đó giúp anh đắp chăn lại, mang quần áo bẩn vào nhà vệ sinh giặt sạch trong ánh mắt ghét bỏ của anh.

Nhìn người trong gương, chúng tôi đều nở một nụ cười mãn nguyện.

Trong nhà có đàn ông, thật tuyệt.

Giặt xong quần áo, ra ngoài, thấy anh đang chau mày say ngủ, tôi chui vào trong chăn, dán chặt vào anh, chân tay quấn qua người anh.

Mùi hương thoang thoang dịu dàng từ làn da anh khiến tôi cảm thấy thoải mái và an tâm hơn bao giờ hết, một đêm mơ đẹp.

Cuối cùng không mơ thấy anh, bởi vì tôi biết anh vẫn luôn trong lòng tôi.

Trong mơ lại hiện ra khung cảnh ban ngày.

Tôi vừa thông thả đi đến sau lưng “mình”, vừa quan sát xung quanh xem mình có để lại dấu vết để bị phát hiện hay không.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của mỗi người qua đường, chắc chắn bọn họ không hề để ý một cô gái cực kì bình thường đang ở trước mặt, cũng không có camera nào quay được cảnh tôi đánh thuốc mê anh thế nào trong ngõ nhỏ, sau đó vất vả kéo anh về.

Nói đến camera, khi thấy một cái camera ở đoạn đường này, tôi nhếch mép cười một cái.

Chắc, camera giám sát lúc này đã bị tôi thay trước đó một tối rồi, không ai phát hiện ra được.

Vì ngày này, tôi đã chuẩn bị từ rất lâu.

Ngồi trên xe, nhìn nữ tài xế đằng trước, và người đàn ông cuộn tròn bên cạnh, tôi dựa người vào cửa kính ô tô, nhìn con đường yên tĩnh không người bên ngoài.

Ngoài xe có một bóng hình mặc áo thể thao màu quýt lướt qua, tôi cảm nhận được một ánh mắt quái lạ.

“Quay lại” Tôi ép chiếc xe quay đầu, con xe lùi lại với vận tốc cao, lùi đến trước mặt người đàn ông, tôi xuống xe, đi đến gần anh ta.

Tôi nheo mắt nhìn tướng mạo người đó, không đúng, tốc độ xe quá nhanh, ánh sáng lại mờ mờ, tôi không nhìn rõ!

Dù không nhìn rõ khuôn mặt anh ta, nhưng ánh mắt từ trong đôi mắt ấy khiến tôi cảm thấy bất an.

Người này... người này... chẳng lẽ kế hoạch của tôi thất bại vì người này sao?

Tôi không cam tâm, tôi đã tưởng tượng ra cảnh này mười mấy lần, quan sát anh ta từ mọi góc độ.

Quả nhiên anh ta đang nhìn chiếc xe, không rời mắt từ lúc thân xe xuất hiện trong tầm mắt, thậm chí còn đứng im tại chỗ, đầu chuyển động theo chiếc xe.

Không đúng, đây không phải là phản ứng của người bình thường khi nhìn thấy xe, anh ta đang nghĩ gì, anh ta đã phát hiện ra điều gì ư?!

Tôi đứng bên ngoài nhìn “tôi” ở trong xe, nhìn Vệ Cảnh Minh đang co tròn trên ghế, không thể, không có chỗ nào sơ hở và đáng nghi cả.

Thế rốt cuộc anh ta đang nhìn gì?!

Tôi càng bức mình hơn, quay đầu hỏi người đang ngồi bất động trên ghế lái.

“Sao lúc đó cô không phát hiện ra?!”

Khuôn mặt giống tôi y như đúc chờ đợi quay lại: “Phát hiện ra thì làm được gì, dừng xe lại để anh ra nhìn rõ trong xe hơn sao?”

“Ăn hại!” Tôi ném cô ta qua cửa xe, đầu đập vào bồn hoa ven đường, máu me be bét, chậm rãi chảy tới chân tôi.

Ăn hại! Ăn hại! Ăn hại!

Tại sao lúc đó tôi không hề có phản ứng gì, không, tôi cảm nhận được, nhưng niềm vui sướng khi có được Vệ Cảnh Minh đã che mờ lý trí tôi, tôi không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này.

Tôi bước đến gần người mặc áo màu quýt, không nhìn thấy rõ mặt, nhưng phía sau anh ta có một tấm biển ghi tên đường, trong đại não nhớ lại tất cả những gì xảy ra trên đoạn đường này, khung cảnh mơ hồ xung quanh dần trở nên rõ ràng, cảm giác này giống như mắt bị cận thị được chữa khỏi.

Trừ người đàn ông đó ra, tất cả mọi thứ bên người anh ta đều rõ nét.

“Đường Phúc Nguyên.” Tôi cố gắng nhớ cái tên này, sau đó quan sát xung quanh.

Đã rất muộn, con đường này đáng lẽ không có người, anh ta tự nhiên xuất hiện, chắc chắn có lý do nào đó.

Tuy rằng không thấy rõ, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy anh ta mặc áo phong quần đùi, là người sống gần đây.

Trong đầu tôi tái hiện lại bản đồ của tất cả tiểu khu xung quanh, những kiến trúc không gian mà tầm mắt có thể chạm tới lần lượt mọc lên, đều là những đường phác thảo chung chung, tôi tập trung tinh thần để suy nghĩ được rõ ràng hơn.

Nhưng bỗng nhiên cảm thấy người mình bị ai đó va phải, kiến trúc trong thế giới của tôi nháy mắt sụp đổ cùng lúc khi tôi ngã xuống.

Mất thăng bằng, mùi tanh của máu xộc lên, tôi mở choàng mắt ra, đối diện với đôi mắt căm ghét của Vệ Cảnh Minh. Bàn tay đẩy tôi ra chưa kịp thu về, mười ngón tay mảnh khảnh trắng ngần, khớp xương đều đặn, móng tay sáng bóng sạch sẽ.

Tôi đè nén sự phiền muộn do bị huyết áp thấp và sự tức giận do tỉnh dậy giữa chừng xuống, ngồi dậy trên giường.

“Anh đói chưa? Em đi nấu cơm.” Giọng điệu tôi không tốt lắm, cũng không chờ anh quyết định, tôi rửa tay nấu một nồi cháo, sau đó đi rửa mặt, rồi nấu thêm mấy món và rán thêm quả trứng.

Bầu không khí tội lỗi dần tản đi, tôi vừa nấu cơm vừa nhớ lại người trong giấc mơ và bản đồ tiểu khu vẫn chưa hoàn thành, định lát nữa ăn cơm xong sẽ đi kiểm tra xem thế nào, tốt nhất hôm nay ra ngoài đến gần chỗ đó tìm kiếm đầu mối.

Người đàn ông mặc áo màu quýt đỏ là một sự phiền phức, trực giác của tôi chưa bao giờ sai.

Tôi dìu Vệ Cảnh Minh không còn chút sức lực nào vào nhà vệ sinh, rửa tay chân mặt mũi cho anh xong thì để anh ngồi trên bồn cầu giải quyết nhu cầu cá nhân.

Thật ra nuôi một người đàn ông cũng không quá khó, cũng giống như nuôi một con mèo, chỉ có điều mèo sẽ chủ động lấy lòng chủ nhân, còn Vệ Cảnh Minh thì... Chắc không bao giờ.

Anh ở trong nhà vệ sinh rất lâu, tôi biết anh đang suy nghĩ chạy trốn thế nào, nhưng trong nhà vệ sinh không có gì cả, ngay cả dao cạo râu tôi cũng cất đi, không còn vật gì có đầu sắc nhọn.

Cho nên tôi cũng mặc kệ anh, tự làm tự bung đồ ăn lên, sau đó lấy một bình thủy tinh nhỏ trên bồn rửa bát, đổ mấy viên nhỏ trong đấy ra một cái bát rồi trộn đều.

Tôi bung thức ăn ra, anh đang dựa người vào cửa, mặc áo phong của mình, bên dưới là quần đùi nam rộng rãi tôi mua.

“Ăn cơm thôi, em nấu xong rồi.” Tôi cầm khay thức ăn ra hiệu cho anh.

“Giúp tôi tháo ra.” Giọng nói anh rất nhỏ, vẫn êm tai như thế. “Tôi muốn ăn cơm ở phòng khách.”

Tôi “à” một tiếng, bung khay thức ăn đến phòng khách, đặt xuống đất, sau đó dựng chiếc bàn máy tính nhỏ lên, bày từng đĩa thức ăn trong khay ra, xong rồi.

Tôi ngâm nga một bài hát, cảm thấy tâm trạng khá tốt.

Nhưng sau khi Vệ Cảnh Minh nhận ra tôi sẽ không thả anh ra, anh đi tới đập đổ cái bàn, nồi cháo sền sệt nóng hổi văng lên da tôi, đau quá.

Tôi hét lên thất thanh, nhanh chóng vào nhà vệ sinh cởi váy, mở vòi hoa sen xối nước lạnh lên.

Hai mươi phút sau, vết thương mới bớt đỏ, nhưng khi sờ vào da vẫn rất đau.

Vệ Cảnh Minh ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, tôi trần truồng bước ra, ánh mắt u ám, đi thẳng đến tú quần áo tìm quần áo mặc, xử lý cánh tay, rồi quay đầu nhìn anh.

“Không ăn thì thôi. Anh muốn chạy em không biết chắc, cho anh một cơ hội, hai tiếng sau em mới về nhà, xem anh có chạy được không.” Tôi mặc từng cái quần cái áo trước mặt anh, sau đó đến phòng khách xách túi cầm chìa khoá ra khỏi nhà.

4. Chương 4: Ngày Cuối Cùng (1)

Khi trở về nhà đã là ba ngày sau, mấy ngày nay tôi luôn đi tìm người đàn ông nhìn tôi chăm chăm đó.

Đối phương rõ ràng cũng phát hiện ra tôi đang tìm anh ta, để lại một số chứng cứ kì lạ, cùng tôi chơi trò bịt mắt bắt dê.

Thật thú vị.

Cùng toả ra một hơi thở đồng loại, khiến máu trong người tôi sôi sùng sục, tôi như con dã thú ăn chưa no chun mũi đánh hơi khắp nơi tìm dấu vết con mồi, con mồi này thú vị hơn tôi tưởng rất nhiều.

Tôi có thể cảm nhận ánh mắt anh ta bí mật rình rập trong bóng tối, nhưng chỉ cần tôi xoay người thì biến mất không thấy tăm hơi, mấy lần gần như đuổi kịp anh ta, nhưng trong lúc quan trọng nhất lại mất dấu vết ở khúc rẽ nào đó.

Ban đêm trở về chỉnh sửa ghi chép theo dõi của mình, anh ta luôn lượn lờ trước những camera, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Thỉnh thoảng tôi còn nghi ngờ mình đang mộng du, nhưng trò chơi này chơi một hai ngày còn được, đến ngày thứ ba không được ngủ nghỉ tử tế, cơ thể và đại não đều kêu gào âm ỉ, nhưng khi đi làm không thể tỏ ra mệt mỏi, tôi chỉ có thể kìm nén lại.

Anh ta không báo cảnh sát, thế là được rồi.

Khi tan làm tôi thu dọn đồ đạc, không đi tìm anh ta nữa, mà về mà.

Ồ, suýt nữa tôi quên trong nhà còn một con mèo không nghe lời, không biết anh có đủ thông minh trốn thoát khỏi đó không.

Trên đường về nhà gặp rất nhiều người quen, bọn họ đều cười nói niềm nở chào hỏi tôi, dấu sao trong lòng họ tôi vẫn là một cô gái độc thân hiền lành yếu đuối dễ bị bắt nạt, tôi mệt mỏi ứng phó, nhanh chóng về đến cửa nhà, tra chìa khoá vào ổ và mở cửa.

Đẩy cửa vào, bầu không khí ngột ngạt và căn phòng quá yên tĩnh khiến phổi tôi hơi ngứa, bất giác ho khè mấy tiếng.

Tôi đóng cửa lại.

Căn nhà vẫn là căn nhà của tôi, chính xác nó vẫn y hệt lúc tôi rời khỏi, nhưng phòng ngủ thì tôi không dám chắc chắn.

Cửa không khoá, tôi mở cửa ra, trong nháy mắt cổ bị một người nấp sau cánh cửa bóp chặt, gần như bẻ gãy cổ họng tôi.

Ồ, ngón tay mảnh dẻ như ngọc này vậy mà cũng làm chuyện đầy máu tanh này sao? Tuyệt, nhờ hành động này của anh mà tôi cảm thấy mạch máu nhỏ bé trên khuôn mặt đang nứt ra, gương mặt tôi lúc này chắc chắn đang đỏ bừng, thiếu oxy cũng làm đại não tôi choáng váng, nhưng tôi không định giãy dụa.

“Chìa khoá đâu? Đưa chìa khoá cho tôi!”

Trong đôi mắt đối phương tràn đầy tơ máu, rõ ràng người sắp chết là tôi đây, nhưng anh còn hoảng loạn hơn cả tôi.

Mắt tôi cũng bắt đầu mất đi ánh sáng, không nhìn rõ mọi thứ, trong tai cũng kêu lên ong ong, lời anh nói tôi có thể nghe thấy, nhưng tiếng giống như từ mặt nước vọng lên.

Người tôi đang co giật, dù không định giãy dụa, nhưng nó vẫn có ý thức của mình.

“Đưa chìa khoá cho tôi!” Giọng nói của anh cũng khàn khàn, khác xa giọng nói trong trẻo hừng hờ trong ấn tượng của tôi.

Muốn giết tôi ư?

Nào, làm đi.

Cơ thể đang bị giày vò trong đau đớn, nhưng linh hồn lại sinh ra niềm vui sướng kỳ lạ, nếu có thể thật sự chết trong tay anh cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Nhưng đột nhiên cơ thể mất thăng bằng ngã nhoài xuống nền đất, cổ họng vừa đau buốt vừa nóng rát, tôi không ngừng ho sù sụ, nước mắt ứa ra, cuộn tròn người trên đất, hai tay sờ chỗ anh vừa bóp mạnh ở cổ mình,

“Đưa chìa khoá cho tôi!” Có lẽ thấy tôi không hề phản kháng, anh dùng vũ lực uy hiếp cũng vô dụng, dù anh muốn ra ngoài, cũng phải lấy được chìa khoá từ tôi, nếu tôi chết, anh dựa vào nước cũng cầm cự được mười mấy ngày, sau đó sẽ chết vì đói trong này.

À, quên mất, nếu anh có thể ăn xác người, chắc có thể sống thêm được một khoảng thời gian nữa.

“Xin cô, đưa tôi chìa khoá, rốt cuộc cô muốn gì?” Anh chán nản quỳ xuống trước mặt tôi, quay đỉnh đầu về phía tôi.

Muốn gì ư?

Anh đoán xem.

Rất lâu sau tâm trạng mới được xoa dịu lại, tôi mới có sức lực đứng lên, sờ đầu anh: “Đói chưa? Muốn ăn gì không?”

Phía dưới cửa sổ phòng ngủ toàn là chai chai lọ lọ mỹ phẩm của tôi, đều đã vỡ vụn thành các mảnh thủy tinh, khắp nơi đều là rác bẩn.

Tôi muốn anh thử dùng đồ đạc đập vỡ cửa sổ để thu hút sự chú ý của người khác, nhưng rất xin lỗi, cửa sổ là loại cách âm hai lớp, lớp bên trong tôi đã mất một số tiền lớn để lắp loại kính chống đạn, xem ra rất đáng đồng tiền bát gạo.

Ba ngày sống trong sợ hãi khiếp đảm, thiếu thốn đói khát đủ để phá huỷ vỏ ngoài ý chí của một người, chỉ còn lại con sâu từ từ gặm nhấm.

Tôi sẽ khiến người đàn ông này hoàn toàn thuộc về tôi, cả cơ thể lẫn trái tim chỉ có mình tôi nắm giữ, tôi phải đáp nặn anh thành món đồ chơi tôi thích nhất, nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị rồi.

Tưởng tượng ra tình trạng mấy ngày vừa rồi của anh, có lẽ mới đầu là không tin, sau đó là vui mừng hả hê, điên cuồng đi tìm mọi góc ngách có thể ra ngoài, kéo dây xích ra dài nhất, sau đó hét to cứu mạng về phía cửa lớn, hi vọng người sống ở đối diện có thể phát hiện ra anh, nhưng hét đến khản cổ cũng không có ai trả lời, nghi ngờ đối diện không có người ở, nên từ bỏ cách này, sau đó đi tìm dụng cụ để tự mở khoá rồi trốn ra ngoài, đáng tiếc trong nhà tôi vật nhọn vật cùn đều không có, hơn nữa chất liệu làm khoá cũng rất đặc biệt, anh không thể mở ra được. Khi đến nhà vệ sinh thấy những chai lọ mỹ phẩm của tôi chắc chắn đã rất sung sướng, ném toàn bộ vào cửa sổ, nhưng chai lọ vỡ nát mà tấm kính không nứt miếng nào, càng không có ai nghe thấy được tiếng động trong này.

Sau đó anh sẽ bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ tôi chưa hề rời khỏi căn nhà này, đang đứng ngoài cửa chế nhạo chờ hai tiếng trôi qua.

Nếu lúc đó tôi về, có thể sẽ chết.

Adrenalin sẽ khiến anh làm những việc điên cuồng không lý trí, cuối cùng hai chúng tôi cùng chết với nhau. Nhưng tôi có việc cần làm, không có thời gian để ý đến anh, vì vậy anh không thấy tôi về.

Tất cả suy nghĩ phải giết chết tôi đều không thành công.

Sau đó là sự chờ đợi dài đằng đẳng, dày vò hành hạ.

Vừa mong chờ lại vừa sợ hãi nhìn cánh cửa, dường như giây tiếp theo tôi sẽ bước vào.

Nhưng tôi không về, quá trình này tôi đã quá quen, nên không mong chờ gì.

Suy đoán không ngừng bị dập tắt, sau khi sốt ruột dày vò sẽ ôm tâm lý cam chịu và mong đợi sụp đổ, giờ chỉ là giây chết mà thôi.

Thật ra mấy ngày “chơi” cùng người đàn ông mặc áo màu quýt đó, hứng thú của tôi với Vệ Cảnh Minh đã vơi đi, nhưng hiện giờ không thể thả anh ra được, sẽ bị bóc lịch như chơi, hơn nữa tôi tốn công tốn sức như thế mới bắt được anh về, cứ thế mà thả anh ra tôi không dễ chịu chút nào.

Đây là một miếng gân gà (1), ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc.

(1) Chỉ những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì.

Suy nghĩ này bị tôi phủ định trong lòng, không không không, tôi rất thích anh, muốn có được anh, muốn anh chỉ thuộc về mình.

Tôi vào bếp nấu cơm, thức ăn trong nhà đều không còn tươi ngon nữa, hơn nữa mấy ngày anh không có gì vào bụng, đột nhiên ăn những thứ này vào cũng không tốt, cuối cùng tôi chỉ nấu một nồi cháo thịt loãng đơn giản, bỏ vào một chút muối.

Đợi cháo nguội tôi bưng khỏi phòng bếp, anh đang chán nản dựa người vào tường, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, thoạt nhìn vô cùng bất lực.

Cũng ngon miệng đấy chứ.

Tôi giả bộ không để ý, đến bên đưa bát cháo cho anh

Nếu anh lại hất tung bát cháo, tôi sẽ càng cảm thấy thú vị, nhưng anh không hề, im lặng cầm lấy nó, ánh mắt phức tạp cầm lấy thìa múc, bắt đầu ăn, vị giác và giác quan đang ngủ say nhanh chóng sống lại, anh nuốt từng miếng lớn.

“Đừng ăn nhanh thế. Lát nữa sẽ đau dạ dày đấy.” Tôi tốt bụng nhắc nhở anh.

Nhưng chỉ là một bát cháo nhỏ, chỉ mấy thìa là anh ăn hết, sau đó nhìn tôi đầy cảnh giác, nhét cái bát vào lòng tôi.

“Muốn ăn nữa không?” Tôi cười cười. “Muốn ăn thì phải đợi lát nữa, anh nhịn đói lâu ngày không thể ăn quá nhanh.”

Tôi thu dọn bát thìa xong thì vào phòng quét dọn sạch sẽ đồng lộn xộn anh gây ra, đáng tiếc hộp kem dưỡng da và kem nền đều vỡ tan tành, chúng đắt tiền lắm đấy.

Anh vẫn im lặng, dường như đang chờ đợi điều gì.

Tôi biết, nhưng lúc anh không nhìn thấy tôi đã nở nụ cười.

Nên nói anh ngây thơ, hay là gì đây? Mà anh có thể nào, tôi vẫn rất rất “thèm” anh.

Buổi tối cho anh ăn bát cháo thứ hai, khi tối tắm xong thì nằm luôn lên giường.

“Đồ dùng tắm rửa của anh đều đặt trên bồn rửa mặt rồi, anh có thể tắm rồi vào đây ngủ.”

Tinh thần nhất định sắp sụp đổ, đứa bé đáng thương, nhưng yên tâm đi, sắp tốt cả rồi. Tôi nhắm mắt, thả lỏng bản thân.

Ngoài cửa sổ mưa như trút nước, sấm chớp ùng ùng.

Không biết đã qua bao lâu, tôi mở choàng mắt, đến nhà bếp lấy một cốc nước, khi trở về bàn chân chạm phải một cơ thể ấm áp. Tôi hoảng hồn bật đèn, nhìn thấy Vệ Cảnh Minh dựa người vào tường, cau mày không mấy dễ chịu, sau khi anh cạo râu nhìn đẹp trai hơn rất nhiều, tôi sờ đầu kêu anh dậy.

“Vệ Cảnh Minh, tỉnh lại nào, Vệ Cảnh Minh?” Tôi nói rất nhỏ, sợ sẽ đánh thức người khác, đưa cốc nước cho anh: “Anh muốn uống nước không?”

Anh chợt mở to mắt, sau khi sợ hãi trong giây lát thì kỳ vọng quan sát tôi.

“La Man?” Anh hỏi, thuận tay nhận cốc nước.

Tôi gật đầu, “Vừa rồi anh nói tôi nhốt anh vào đây?”

Anh sững sờ mấy giây mới hồi hồn lại, “Mau thả tôi ra, vào phòng tìm chìa khóa, tôi không kịp giải thích đâu, cô nhanh lên.”

“Sao anh lại ngủ dưới đất? Sao trời bỗng nhiên tối đen vậy?”

“Đừng hỏi nữa, nhanh tìm chìa khoá đi!” Ánh mắt anh gần như sắp nổi lửa.

“À.” Tôi gật đầu, nghe lời anh vào phòng tìm kiếm, dưới gối đầu, trong tủ giường, những chỗ có thể giấu đồ, nhưng đều không thấy chìa khoá anh nói.

“Không tìm thấy.” Tôi sầu sã.

“Cô nghĩ xem bình thường mình hay cất những thứ quan trọng ở đâu?” Anh kiên nhẫn dẫn dắt từng bước “Chỗ để chứng minh thư hoặc thẻ thiếc gì đó ấy.”

Tôi ngồi xổm trước mặt anh, nhớ lại theo những lời anh nói.

“Vừa rồi tôi đã tìm rồi, không có.” Tôi hết cách rồi.

“Báo cảnh sát! Mau báo cảnh sát” Anh gấp gáp nói.

Tôi co rúm lại: “Không được, tôi không muốn ngồi tù.”

“Không, cô sẽ không ngồi tù, sau khi tôi ra ngoài sẽ không xảy ra chuyện gì hết, sẽ không ai biết chuyện này, La Man, hãy tin tôi!” Thậm chí anh còn nắm lấy tay tôi.

Gương mặt tôi bỗng đỏ bừng, ngượng ngập co người lại.

Anh nhìn ra được gì đó, “Cô thích tôi.”

Anh nói xong, tôi càng xấu hổ hơn, rút tay ra, sau đó cọ cọ vào sau lưng.

“Cô báo cảnh sát, tôi sẽ nói chúng ta là người yêu, chơi trò chơi tình ái, sẽ không ai nghi ngờ đâu, có hậu quả gì tôi sẽ chịu hết.” Anh khuyển bảo.

“Thật, thật không?!” Tôi cúi đầu nhìn anh.

Anh vội vã gật đầu “Nhanh lên.”

Tôi đành phải đứng dậy chuẩn bị ra ngoài phòng lấy điện thoại, nhưng vừa đứng dậy thì chóng mặt hoa mắt.

Anh đỡ lấy tôi, “Cô sao vậy?”

“Tôi chóng mặt, muốn ngủ quá.” Giọng nói tôi nhỏ dần, mí mắt chậm chậm khép lại, cơ thể bị anh lay qua lay lại.

“Không được ngủ, bây giờ không thể, không được ngủ! Đi lấy điện thoại, lấy điện thoại lại đây!”

Đáng tiếc cơ thể tôi đã mềm oặt không nghe lời, ngã vào lòng anh.

“La Man! La Man!” Anh gọi tên tôi hết lần này đến lần khác, gấp gáp, cầu xin, coi tôi như ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Tôi tưởng tượng hình ảnh lát nữa sẽ xuất hiện, khoé môi vô thức cong lên, sau đó bất chợt mở mắt ra.

“Gọi em làm gì?”

Anh nhận ra có gì đó không ổn, nhưng đã không kịp rồi, ánh mắt từ không thể tin nổi chuyển sang rã rời.

Trong cốc nước vừa nãy có bỏ thêm thuốc, bát cháo lúc chiều rất mặn, nên anh uống cốc nước này cũng nằm trong dự liệu của tôi.

Tôi chớp mắt, “Nói đi, tìm em làm gì?”

Anh lúng túng, tôi sấp đèn gần để nghe, thật ra không phân biệt được gì cả, nhưng thấy vẻ không cam tâm của anh tôi lại rất vui.

“Đang chờ nhân cách thứ hai của em đến cứu anh à?” Tôi hỏi anh, quả nhiên trong mắt anh có sự sợ hãi.

“Thật đáng yêu, đáng tiếc hoàn toàn không có cái gọi là nhân cách thứ hai, em đùa anh thôi.”

Phần nộ và tuyệt vọng trong mắt anh thay nhau hiện lên, thiêu rụi hoàn toàn khát vọng chạy trốn trước đây.

Giờ phút tôi chờ mong cuối cùng đã đến.

Tôi ngồi trước mặt anh, nhìn phản ứng của anh, tốt lắm tốt lắm, tôi rất hài lòng.

Kéo anh đến giường, nâng cầm anh lên, nhìn điểm sáng tôi yêu nhất trong mắt anh dần dần lui tắt, tôi vừa thương xót, lại vừa mong chờ, đáng tiếc ánh sáng này tôi sẽ không thấy được nữa.

Nhưng tôi có thể làm những chuyện còn quá đáng hơn thế.

Khi tay tôi đặt tay lên quần anh, anh khó khăn mở to mắt, không còn sức chống cự mà nhìn tôi kéo cái vật trong quần xuống, đúng, chính nó, con sóng cuối cùng trước khi tuyệt vọng.

“Trong cái cốc đó không chỉ có một loại thuốc...” Tôi cười dịu dàng khẽ thở bên tai anh, “Anh đoán xem còn gì nữa.”

Tay trượt xuống dưới, khiến hơi thở anh càng lúc càng dồn dập

“Có muốn giết em không?” Tôi hôn một cái bên tai anh, “Em cho phép anh giết em, tiếc rằng anh bây giờ không giết nổi em, nhưng anh có thể ra sức dằn vặt em.”

Tôi ngồi xuống, chúng tôi đều khó chịu rên rỉ một tiếng.

Đau, đau đến mức mồ hôi lạnh túa ra.

Nhưng tôi không nỡ để vuốt mắt anh, tay nâng khuôn mặt anh lên, nhìn anh giãy dụa trong dục vọng, càng muốn chiếm đoạt nhiều hơn.

Tôi không kìm nổi ngẩng đầu lên rên rỉ một tiếng.

Lên xuống, cơ bắp, đôi bên đều là lần đầu tiên, kết thúc nhanh chóng.

Trên bụng dưới anh loang lổ vết máu và chất dịch, tôi quần quần ngủ lại lau sạch sẽ cho anh rồi ném xuống giường, kéo chăn lên quấn quanh chúng tôi, ôm anh và nhanh chóng thiếp đi trong đau đớn và thân dưới khó chịu.

Cuộc sống sau này cơ bản như vậy, bón anh ăn cơm, coi anh như vật nuôi, thỉnh thoảng vui vẻ, hoặc khi thấy vẻ hận thù trong mắt anh, tôi và anh sẽ “làm”.

Không thể nói là làm tình, vì không hề tồn tại tình yêu, anh chỉ hận tôi, cũng sợ tôi.

Mấy tháng sau cuối cùng cảnh sát cũng tới nơi này, phá vụ án mất tích

Bọn họ chìa súng vào tôi, giống như tôi là một con quái thú, tôi chỉ mỉm cười, sau đó phối hợp đi tìm chìa khoá, thả anh ra ngoài.

Trong giây phút được tự do, ánh mắt Vệ Cảnh Minh thật hết hoảng, có lẽ không hề ngờ tới.

Ít nhất là anh tưởng rằng mọi chuyện bất ngờ.

Khi bị đưa đi tôi liếc anh một cái, anh mặc áo ngủ đôi tôi mua, trên cổ có một vết màu trắng hình khoá, béo hơn một chút, ánh mắt mờ mịt ngỡ ngàng, đôi mắt đột nhiên dừng lại khi đối mặt với tôi.

Tôi chưa kịp nói mấy lời với anh, đã bị còng tay giải đi rồi.

Đối mặt với lời cáo buộc từ đầu đến cuối tôi luôn giữ im lặng, khi tôi không muốn nói, không ai ép được tôi nói.

Cuối cùng cáo buộc không thành công, lời khai của Vệ Cảnh Minh giống như lời nói với tôi lúc trước, anh nói với cảnh sát rằng chúng tôi đang chơi trò tình ái.

Người sáng suốt đều biết rằng không phải, anh bị hội chứng Stockholm (2).

(2) Hội chứng Stockholm: Thuật ngữ miêu tả hàng loạt trạng thái tâm lý, con tin lâu ngày sẽ chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang yêu quý, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ kẻ bắt cóc.

Trên toà án nói những lời như vậy, có thể thấy lúc trước anh đấu tranh tư tưởng thế nào.

Tôi vô cảm, khi quan toà nhắc lại lời anh hỏi tôi một lượt, luật sư trẻ tuổi của tôi nhiệt tình biện hộ

Cáo buộc vô hiệu, tôi nhanh chóng được thả ra.

Có điều việc này bị công khai, cơ quan tôi đang làm không chấp nhận, tôi thu dọn hành lý đến nơi khác.

Thật ra chỗ ở mới cách chỗ cũ không xa, người sống cùng cũng không phải là người xa lạ

5. Chương 4-2: Ngày Cuối Cùng (2)

Trần Cộng, luật sư của tôi, người đàn ông mặc áo màu quýt cùng tôi chơi trò bịt mắt bắt dê ba ngày.

Khi anh ta yêu cầu làm luật sư biện hộ cho tôi, nhìn vào đôi mắt ấy, tôi biết anh ta là ai, anh ta nói, đúng vậy, chúng ta là người giống nhau.

Nhưng tôi không ngờ Vệ Cảnh Minh sẽ tìm tôi.

Tan làm, Trần Cộng rất mệt, ngủ thiếp trên sofa, tôi nấu bữa tối trong phòng bếp.

Chuông cửa vang lên, Vệ Cảnh Minh không biết lấy được địa chỉ nơi ở hiện giờ của tôi ở đâu, khi tôi mở cửa là một bó hồng rất xinh đẹp, và một cái ôm rất nóng bỏng.

“La Man, chúng ta làm hoà nhé, lấy tôi nhé, tôi yêu em.”

Anh nói như vậy, trong phút chốc tôi ngẩn người.

Sau đó bờ môi anh hạ xuống, “Em đã phá huỷ tôi, khiến tôi chỉ có thể yêu em, tôi chịu đủ cuộc sống hiện giờ rồi, trước đây rất tuyệt, hãy ôm tôi, khoá tôi trong nhà đi, tôi muốn là tài sản cá nhân của em.”

Tôi yếu ớt đẩy anh ra, Trần Cộng vốn đang ngủ trong phòng khách giờ đây thích thú nằm sấp trên sofa chứng kiến tất cả, xấu xa gọi tôi: “Vợ à, ai đấy?”

Sắc mặt Vệ Cảnh Minh nháy mắt trở nên trắng bệch, bó hoa được bọc cẩn thận rơi xuống, cánh hoa rơi lả tả xuống đất.

“Em kết hôn rồi ư?” Đôi mắt đẹp của anh mở to tròn xoe, trông rất đáng yêu.

Trần Cộng ôm tôi từ đằng sau, cầm gác lên vai tôi.

“Hơn nữa chúng tôi còn có kết tinh của tình yêu rồi.” Tay anh ta lướt nhẹ qua bụng dưới của tôi, làm như trong đây có đứa bé nào thật

Vệ Cảnh Minh nghiêng răng cắn lợi, chỉ nhìn tôi, rít ra từng chữ: “La Man, được lắm, cô được lắm.”

Rồi quay người bỏ đi.

Tôi quỳ xuống nhặt bó hoa lên, đẩy Trần Cộng ra rồi vào nhà.

“Man Man tức giận rồi sao?” Anh ta đi sau tôi, như một con chó trung thành.

“Thật ra cô nuôi thú cưng trong nhà tôi không để ý đâu.”

“Chẳng muốn nói với anh, xương sườn ninh xong rồi.” Tôi trợn mắt, vào bếp múc sườn ra bát bưng ra bàn ăn để nguội, mấy món còn lại cũng nấu xong.

Tôi tưởng rằng bệnh của Vệ Cảnh Minh đã chữa khỏi rồi, xem ra không đỡ chút nào.

Nghe những lời đó anh nói, ôm anh, nhốt anh vào trong nhà, để anh là tài sản cá nhân của tôi.

Rất có sức quyến rũ.

Vì vậy tối hôm đó tôi đã mơ một giấc mộng xuân, cũng không thể gọi là mộng xuân được, chỉ là quá trình chúng tôi “làm” sau khi Vệ Cảnh Minh hoàn toàn phục tùng tôi, say sưa ướt át, tôi luôn cảm thấy thoải mái gấp bội từ cơ thể anh, thể xác và tinh thần đều được ăn no.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy Trần Cộng đã đi làm, tôi ở nhà ngủ nướng.

Chuông cửa kêu lên, tôi nghĩ có lẽ anh ta quên chìa khoá, nên ra mở cửa.

Là Vệ Cảnh Minh, anh đến đây làm gì?

Còn chưa kịp hỏi, một chiếc khăn tắm thuốc đã che kín miệng tôi.

Anh kéo tôi vào trong nhà, giúp tôi sắp xếp đồ đạc đầu vào đây, sau đó công tôi lên, xách hành lý đơn giản nhanh chóng rời khỏi.

Cục diện đảo ngược quá nhanh, những lúc tôi ít tỉnh táo nhất đều ở trên xe.

Xe không giống, tài xế không giống.

Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã rời khỏi thành phố này, thậm chí không còn trong tỉnh này.

Căn nhà Vệ Cảnh Minh thuê ở rất xa, chỉ có hai người chúng tôi ở.

Anh gần như rơi vào điên cuồng, khi tôi tỉnh lại trong tình trạng tay chân bủn rủn, đã ở trong “nhà” được mấy ngày rồi.

Anh rốt cuộc làm xong hết tất cả mọi việc, cả ngày làm ổ trong nhà để trông giữ tôi.

Nói thật, tôi hơi sợ.

Anh và tôi không giống nhau, tôi có lý trí, còn anh thì không.

Anh hoặc giống kẻ điên, hoặc không giống.

Vệ Cảnh Minh đưa tôi vào nhà tắm, xả nước đầy bồn cho tôi tắm rửa, tay chà xát mỗi tấc da trên cơ thể tôi, thậm chí ngón tay còn đi vào nơi đó.

Bên tai tôi là giọng nói vừa kìm nén lại vừa tức giận, “Em và hắn ta đã làm những gì? Mang thai rồi ư?”

Tôi giãy dụa, anh càng mạnh mẽ đi vào trong hơn.

”Không! Không hề! Tôi hét lên, đau không chịu nổi nữa rồi.

“Em lừa tôi, tên lừa đảo.” Anh cắn tai tôi, tôi có thể nhận ra nếu mình nói dối anh sẽ cắn tai tôi.

“Không lừa anh, em chưa từng làm với anh ta, chưa từng, anh ta chỉ giúp đỡ em thôi.”

“Vậy hắn đã từng hôn em chưa?”

“Chưa từng.”

“Đã từng sờ vào chỗ này chưa?”

“Chưa, chưa từng!” Tôi hoảng loạn lắc đầu, “Em và anh ta chỉ là người thuê cùng nhà, thuê cùng nhà mà thôi.”

“Em không mang thai nhỉ?”

“Không.”

“Ra là vậy.” Anh mỉm cười, cởi quần áo ngồi vào bồn tắm.

“Tôi không tin, nên phải tự mình kiểm tra,” Anh đâm mạnh vào trong tôi, tôi rên lên một tiếng.

Nước mắt vì đau đớn mà ứa ra, anh ấn tôi vào bồn tắm cuồng loạn hết lần này đến lần khác

Khoảnh khắc phóng ra anh nằm sấp trên người tôi thở hổn hển, ghé sát tai tôi hỏi “Em đã từng nói rồi, để tôi giết em.”

Da gà gai ốc nổi lên khắp người, anh tiếp tục nói: “Đừng sợ, giết em xong tôi sẽ đi theo em, sẽ không quá đau đâu.”

Tôi lắc đầu, anh không vui, nâng cái vật đó lên làm lại lần nữa.

Lưu lạc đến bước đường cùng, anh sợ bị tìm thấy, nên luôn đưa tôi chạy trốn cùng.

Thật ra không cần thiết, tôi đã nhiều lần nói với anh rằng, tôi tự nguyện, anh không cần chạy trốn, không ai truy cứu trách nhiệm chúng ta. Tôi xin anh để tôi gọi điện thoại nói rõ ràng với Trần Cộng, nhưng chỉ cần nghe đến cái tên ấy là anh nổi điên.

Tôi mới nhận ra rằng, việc này đã ra khỏi tầm kiểm soát của mình.

Thoạt nhìn mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp, anh chưa từng khoá tôi, ngược lại, nơi chúng tôi sống có một cái khoá quen thuộc, sau khi khoá trái cửa lại, anh tự khoá mình vào sợi xích.

“Man Man, đến đây, không phải em thích kiểu này sao? Tôi bị xích lại rồi, em đừng sợ.”

Như có một sự cảm dỗ, tôi đến gần anh, hôn anh.

Mặc ý chiếm hữu nhau trên mặt đất lạnh lẽo.

Tôi biết ngày này sẽ không quá dài.

Buổi sáng tôi tỉnh lại bởi nụ hôn của anh, anh hỏi tôi: “Man Man, em yêu tôi không?”

Em yêu anh.

Tôi nói.

Con dao găm tàn nhẫn vui sướng đâm vào tim tôi.

Tôi cũng yêu em.

Anh cúi người hôn lên môi tôi, con dao găm trước ngực càng lúc càng sâu.

Anh rút con dao ra, đâm vào tim mình, nặng nề ngã lên người tôi.

Máu chảy thấm ướt chăn đệm bên dưới.

Thật đáng tiếc, tôi chưa kịp nói với anh có thể tôi đã mang thai, tôi muốn sống một cuộc sống bình thường với anh.

Nhưng không kịp nữa rồi, tình yêu chúng tôi từ lúc bắt đầu đã dị thường, kết thúc thế này cũng trong dự liệu của tôi.

Dù có chết, cũng là chết cùng nhau, ôm chặt người ấy, với tư thế hoàn toàn chiếm hữu đi vào cõi chết

- HẾT -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/stockholm>